

VLADO BREZOVAC, dipl. ing. šum. (1954 – 2003)

Upravitelj Šumarije Baranjsko Petrovo Selo, Vlado Brezovac, diplomirani inženjer šumarstva, prva je žrtva novog mosta na Dravi kod Belišća. Vraćajući se kući s posla, 28. svibnja 2003. godine u prometnoj nesreći na mostu smrtno je stradao. Koje li nesretne sudbine? Upravo nedaleko od mosta, 1991. godine u jednoj akciji za vrijeme oslobađanja Baranje, kao pripadnik Hrvatske vojske bio je i teško ranjen. Unatoč teškim posljedicama ranjavanja, Vlado Brezovac se priključio ponovno Hrvatskoj vojsci i sudjelovao u akcijama oslobađanja Domovine i 1995. godine.

Kažu da čovjek živi sve dok traju uspomene na njega, a upravo uspomene na Vladu neće nikada izbljediti ... “Kad god vjetrić zalahori, a tvrdo, glatko lišće zašapće i zašumi”, valpovački šumari pomislit će da to tvoja dobra duša lebdi šumama podravskim.

Rođen u Valpovu 10. lipnja 1954. godine, već kao dijete noseći gene predaka, pokazivao je ljubav prema prirodi, šumama, životinjama, zlatnim slavonskim žitnim poljima i salašima, pa je tako poslije srednje škole upisao i Šumarski fakultet u Zagrebu 1973. godine, kojega je i završio kao jedan od najboljih studenata svoje generacije 1978. Zaposlio se u tadašnjem ŠPLG Jelen, Šumarija Belišće u rujnu 1978. g. na radnom mjestu referenta za uzgoj, zaštitu šuma i lovstvo. U Šumariju Valpovo prelazi 1984. godine, koja je tada bila u sastavu Šumskog gospodarstva Osijek, “Slavonske šume” Vinkovci.

Reorganizacijom šumarstva i osnivanjem “Hrvatskih šuma” sve do ljeta 1991. ostaje u Šumariji Valpovo, kada među prvima stupa kao dragovoljac u redove Hrvatske vojske.

Kada je demobiliziran zbog teškog ranjavanja 1992. postaje upravitelj Šumarije Baranjsko Petrovo Selo, koja je tada bila okupirana, a radnici razmješteni po slavonskim šumarijama. Nakon Mirne reintegracije Baranje u ljeto 1997. godine pristupa odmah obnovi devastirane zgrade šumarije i preseljava šumariju iz Belog Manastira u Baranjsko Petrovo Selo. Ponajviše njegovom zaslugom radnici šumarije razminirali su cijelo područje Lanke i tako učinili radno dostupnim dobar dio šumskih površina dospjelih za sječu, što je tada bio rijedak primjer u gospodarstvu Hrvatske. Još uvijek veći dio površina ove

Šumarije i dalje je radno nedostupno zbog miniranosti terena. U stalnoj trci za ispunjavanjem radnih zadataka, često je znao voziti kroz miniranu šumu Lada-Nivu tragovima divljači, jer su to bili sigurni znaci da na tim stazama nema mina, a njegov istančani vojnički izviđački instinkt i dobro poznavanje stanovnika podravskih šuma potvrđivao je tu sposobnost divljači. Upravo lovstvo je bilo Vladina najveća ljubav i obilježilo njegov kratki životni put. Nažalost i magistarski rad iz područja lovstva ostao je nedovršen, međutim znanje i iskustvo preuzeli su Vladini mlađi kolege, a oni kao da su čuli riječi najvećeg pjesnika među šumarima Josipa Kozarca, koji u svom djelu “Slavonska šuma” kaže: “Kad god prođem tom šumom i na moju dušu pada onaj čarobni i tajni mir koji ipak govori sto jezika i priča mi tisuće strahota i ljepota da srce prestaja kucati u meni, a u duši osjećam da sam za korak bliže onom velikom Biću kome uzalud ljudski duh čezne u trag ući ...”

Stoga doviđenja dragi prijatelju, doviđenja dragi kolega i šumaru, neka ti spokoj podari rodna slavonska gruda, neka ti vjetar u krošnjama zapjeva tihu pjesmu, srce parajuću, laganu kao ova ravnica koja te iznjedrila.

Čuvat ćemo uspomenu na tebe!

A. Z. Lončarić